

Arrest

nr. 207 185 van 25 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. CLAESEN
Kogelstraat 19
3700 TONGEREN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 15 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. CLAESEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 7 juni 2010 dient de verzoekster een medische verblijfsaanvraag in op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Deze aanvraag wordt ontvankelijk verklaard op 10 september 2010 en de verzoekster wordt daarna in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Op 23 april 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de medische verblijfsaanvraag ongegrond is. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing indiende, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij het arrest nr. 163 855 van 10 maart 2016.

1.2. Op 7 juni 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde verklaart deze aanvraag onontvankelijk bij beslissing van 10 juni 2013.

1.3. Op 10 juni 2013 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 19 juni 2017 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 9 november 2017 beslist de gemachtigde dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Deze onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 20 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.06.2017 werd ingediend door:

T., F.

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...) 1970

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 20.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven, kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

betrokkene beweert dat ze de aanvraag niet kan richten aan de Belgische diplomatiek of consulaire vertegenwoordiger in Marokko daar een tijdelijke terugkeer een moeilijk te herstellen nadeel zou veroorzaken. Echter, betrokkene laat na dit verder te specificeren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat

een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel vormt.

Betrokkene verklaart sedert haar binnenkomst hij haar familieleden zou verblijven, ze financieel volledig afhankelijk zou zijn en ze door hen in haar levensonderhoud wordt voorzien. Vooreerst merken wij op dat betrokkene de verwantschap met deze familieleden op geen enkele wijze aan toont ook legt ze geen bewijzen voor van financiële afhankelijkheid.

Zelfs indien betrokkene de verwantschap kan aantonen dan nog dienen wij te stellen dat betrokkene niet specificeert waarom dit gegeven een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn. Volledigheidshalve merken wij nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijk scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart dat zij op geen enkele opvang meer kan rekenen in haar land van herkomst en ze is aangewezen op haar familie hier in België. Ze legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

De overige aangehaalde elementen (ze intussen volledig geïntegreerd zou zijn) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.5. Op 9 november 2017 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit bevel maakt de tweede bestreden beslissing uit en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

ORDRE DE QUITTER LE TERRITOIRE

Bevel om het grondgebied te verlaten

Madame,

mevrouw,

Nom, prénom/A/aam, voornaam: (...)

date de naissance/geboortedatum : 01.01.1970

lieu de naissance/geboorteplaats: (...)

nationalité/nationaliteit: Marokko

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des États qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf si elle possède les documents requis pour s'y rendre,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

dans les 30 (trente) jours de la notification de décision.

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

MOTIF DE LA DECISION :

REDEN VAN DE BESLISSING:

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application de l'article (des articles) suivant(s) de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o En vertu de l'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi du 15 décembre 1980, il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 : n'est pas en possession d'un visa valable.

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt, na lezing van de middelen zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoekster geen middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2017.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekster bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekster voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de genoemde rechtsregel door de ene dan wel door de andere bestreden beslissing is geschonden.

Ter terechtzitting wordt in het debat gebracht het feit dat het verzoekschrift geen middelen bevat die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep onontvankelijk voorkomt wat dit bevel betreft. De advocaat van de verzoekster stelt hieromtrent geen opmerkingen te hebben.

De Raad stelt zodoende vast dat in de voorliggende zaak geen middelen aangevoerd werden tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2017. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet ontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 november 2017.

Nu het beroep enkel ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, wordt deze beslissing verder aangeduid als *“de bestreden beslissing”*.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het voorzorgsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de bewering dat verzoekster alhier langdurig zou verblijven onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Dat verwerende partij deze bewering in de bestreden beslissing verder uitwerkte door te stellen dat ze diende vast te stellen dat betrokkene sinds 2009 in België verblijft en zich “al die tijd “bewust heeft genesteld in illegaal verblijf.

Dat deze bewering manifest onjuist is daar verzoekster in het verleden een machtiging om verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend die werd aanvaard. Verzoekster brengt een kopie bij van een attest van immatriculatie model A (stuk 4).

Dat verzoekster dus niet sinds haar aankomst in België al die tijd illegaal in het Koninkrijk is verbleven.

Het feit dat verwerende partij ervan op de hoogte was dat verzoekster op 20.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend, impliceert dat verweester eveneens had moeten weten dat verzoekster wel degelijk gedurende meerdere jaren legaal in België verbleef op grond van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat hieruit volgt dat verweester wetens en willens haar motiveringsplicht alsook en de algemene beginselen van goed bestuur (het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het voorzorgsbeginsel) heeft geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een tweede middel voert de verzoekster wederom de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het voorzorgsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij voert ditmaal tevens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekster betoogt als volgt:

"Verwerende partij besloot in haar beslissing : "de bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie" daar ze zich "al die tijd bewust heeft genesteld in illegaal verblijf".

Dat verzoekster ten eerste nogmaals wenst te herhalen dat ze niet sinds 2009 (moment waarom ze het Koninkrijk is binnengekomen), doch pas sinds 2013 illegaal in België verbleef (cfr. supra).

Dat het feit dat ze hier enige tijd illegaal verbleef echter geen reden is om te oordelen dat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid.

Dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet, al gaat hier niet altijd een onafgebroken periode van illegaal verblijf vooraf, in de regel wordt ingediend door vreemdelingen die op illegale wijze in het Rijk verblijven wat het gevolg is van hun eigen houding en keuzes.¹

Art. 9bis bepaalt immers : "in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft."

Dat dit artikel niet stelt dat het over een legaal verblijf moet gaan. Dat het beslissen dat een omstandigheid niet buitengewoon is omdat de vreemdeling onwettig in België verblijft, dan ook een voorwaarde toevoegt die niet in de wet staat.²

Dat het langdurig verblijf van verzoekster, dat gedeeltelijk legaal was, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt waarom verzoekster haar aanvraag niet in Marokko kan indienen. Ze heeft namelijk een leven opgebouwd in België en heeft geen banden meer met haar geboorteland.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.1.1. Het eerste en het tweede middel worden, gelet op hun feitelijke en juridische verknochtheid, tezamen onderzocht.

4.1.2. De Raad herhaalt dat artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet voorschrijven dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling

wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Noch in het eerste, noch in het tweede middel, wordt concreet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Ook de in beide middelen aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet concreet toegelicht. De verzoekster stelt dan wel dat de "*motiveringsplicht*" wordt geschonden en brengt voorts zowel in het tweede als in het derde middel (zie *infra*) een inhoudelijke kritiek naar voor op de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, waarbij zij argumenteert dat bepaalde motieven niet correct zijn. Een dergelijke kritiek houdt evenwel geen verband met de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Meer nog, aangezien de verzoekster erin slaagt om de motieven te begrijpen en ze inhoudelijk te betwisten, blijkt reeds dat de bestreden beslissing formeel gezien afdoende is gemotiveerd. De verzoekster voert met haar kritiek in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De middelen worden verder dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht. Uit verzoeksters uiteenzettingen kan evenwel niet voldoende duidelijk blijken op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zou schenden.

Waar de verzoekster de schending aanvoert van het "*voorzorgbeginsel*" als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat hem geen dergelijke beginsel bekend is. Op dit punt ontbreekt dan ook een voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die de verzoekster geschonden acht.

Het eerste en tweede middel zijn bijgevolg, in de hierboven aangegeven mate, onontvankelijk.

4.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is

voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen die toelaat te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen volgens de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekster stelt in wezen dat niet kan worden volgehouden dat zij zich bewust in illegaal verblijf heeft genesteld, aangezien zij in het bezit werd gesteld een attest van immatriculatie. De verzoekster voegt een afschrift toe van dit attest van immatriculatie, afgeleverd op 25 oktober 2012 en geldig tot 28 november 2012. Waar zij beweert dat zij meerdere jaren legaal op het grondgebied verbleef op grond van een toegekende machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, mist haar betoog evenwel feitelijke grondslag. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 7 juni 2010, als ongegrond werd verworpen bij beslissing van 23 april 2013. Ook het beroep dat de verzoekster tegen deze weigeringsbeslissing indiende, werd verworpen (RvV 10 maart 2016, nr. 163.855). De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij meerdere jaren legaal verblijf had op grond van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoekster verwijst naar het attest van immatriculatie en in de mate dat zij betwist dat zij zich dus niet *“al die tijd”* bewust in illegaal verblijf heeft genesteld, merkt de Raad op dat de verzoekster hiermee nog niet de volgende, concrete motieven van de bestreden beslissing weerlegt: *“Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2009 te verblijven. (...) Bovendien werd haar op 20.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven, kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde het langdurig verblijf in België niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in

aanmerking neemt, omdat de verzoekster niets heeft ondernomen om terug te keren naar haar land van herkomst nadat aan haar op 20 juni 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Het is dan ook het voortzetten van het illegaal verblijf nadat een bevel werd betekend en tot op de datum van de aanvraag, dat eraan ten grondslag ligt dat het langdurig verblijf in België niet als een buitengewone omstandigheid wordt aanvaard. Deze motivering volstaat op zich reeds om dit besluit te schragen. De enkele vermelding dat de verzoekster zich “*al die tijd*” bewust in illegaal verblijf heeft genesteld, betreft een overtollig motief. De kritiek op dit overtollig motief is onontvankelijk (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Aangezien de verzoekster niet betwist dat zij geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 20 juni 2013, en aangezien zulks ook niet blijkt uit de voorliggende gegevens, kon de gemachtigde op de datum van de bestreden beslissing op goede gronden concluderen dat verzoekster zich langdurig had genesteld in illegaal verblijf. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen bepaling die het bestuur zou verbieden om rekening te houden met het feit dat de aanvrager er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf nadat deze reeds een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat op dit punt een voorwaarde werd toegevoegd aan de bepaling van artikel 9bis, §1, van de vreemdelingenwet (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566; RvS 27 september 2016, nr. 235.858).

Voor zover de verzoekster stelt dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden omdat zij gedeeltelijk legaal in België heeft verbleven en geen banden meer heeft met haar geboorteland, geeft zij blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. De Raad is echter geen feitenrechter die de ontvankelijkheid van de aanvraag opnieuw kan beoordelen. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, dan nog kan hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. De Raad kan en mag zich dan ook niet uitspreken over deze kritiek.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.1.4. Het eerste en het tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.2. In een derde en laatste middel voert de verzoekster nogmaals de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het “*voorzorgsbeginsel*” als algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van artikel 8 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het derde middel luidt als volgt:

“Verwerende partij beweert dat verzoekster geen bewijzen voorlegt van haar financiële afhankelijkheid van personen wonende in België.

Verzoekster wijst inzake op haar stuk 6 waarin de heer B. verklaart dat hij verzoekster ten laste neemt, haar kosten betaalt en dit wenst te blijven doen daar hij met haar wenst te huwen en een gezin wenst te stichten.

Dat er aldus wel degelijk sprake is van een buitengewone omstandigheid waarom verzoekster in België dient te blijven niet terug kan gaan naar Marokko.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Conclusie

Dat uit het voorgaande volgt dat wel degelijk voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voor een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet daar:

1) *Verzoekster beschikt over een identiteitsdocument (stuk 1) en*
2) *Er buitengewone omstandigheden zijn waardoor verzoekster haar aanvraag op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet niet in Marokko kan indienen.*
Dat het bijgevolg gepast voorkomt de bestreden beslissing te vernietigen.”

4.2.1. De Raad stelt, in verwijzing naar de juridische toelichting onder punt 4.1.2., vast dat ook in het derde middel niet concreet wordt concreet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Ook de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt wederom niet concreet toegelicht. De verzoekster brengt enkel een inhoudelijke kritiek naar voor op de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, waarbij zij argumenteert dat het motief inzake het gebrek aan bewijs van financiële afhankelijkheid niet correct is. Een dergelijke kritiek houdt evenwel geen verband met de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Meer nog, aangezien de verzoekster erin slaagt om de motieven te begrijpen en ze inhoudelijk te betwisten, blijkt reeds dat de bestreden beslissing formeel gezien afdoende is gemotiveerd. De verzoekster voert met haar kritiek in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt verder dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht. Uit verzoeksters uiteenzettingen kan evenwel niet voldoende duidelijk blijken op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zou schenden.

Waar de verzoekster de schending aanvoert van het “*voorzorgbeginsel*” als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, merkt de Raad op dat hem geen dergelijke beginsel bekend is. Op dit punt ontbreekt dan ook een voldoende duidelijke omschrijving van de rechtsregel die de verzoekster geschonden acht.

Het derde middel is, in de hierboven aangegeven mate, onontvankelijk.

4.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

De verzoekster betwist dat zij geen bewijzen voorlegt van haar financiële afhankelijkheid van personen die in België wonen. Zij verwijst hiertoe naar een stuk 6 waarin de heer B. verklaart dat hij de verzoekster ten laste neemt voor al haar kosten, dat hij de intentie heeft om met haar een koppel te vormen en met haar een gezin te stichten.

De Raad moet dienaangaande nogmaals beklemtonen dat hij enkel optreedt als annulatierechter. De Raad is geen feitenrechter en hij beschikt ook niet over de bevoegdheid om de bestreden beslissing te hervormen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Aangezien de door de verzoekster bijgebrachte verklaring (stuk 6) dateert van 14 december 2017, dit is na de bestreden beslissing van 9 november 2017, kan dit document dan ook niet dienstig worden aangebracht ter beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing. De verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt zou zijn gegrond op foutieve vaststellingen.

De verzoekster betoogt tot slot dat zij wel degelijk aan alle ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldoet, doch ook hier geeft zij louter blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Zoals reeds uiteengezet onder punt 4.1.3., kan de Raad zich hierover niet uitspreken.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekster niet aantoont dat de motieven van de bestreden beslissing zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE